

[Wilhelm.]

Hr. Hilmar Baunsgaard var oppe at korrigere, hvad hr. Svend Haugaard skulle have sagt. Det er ikke for at blande mig i disputten mellem hr. Hilmar Baunsgaard og hr. Svend Haugaard og hr. Gert Petersen, men fordi også jeg i mit indlæg i eftermiddags citerede hr. Svend Haugaard for disse udtalelser. Jeg kan ikke uden videre snuppe hr. Hilmar Baunsgaards bortforklaringer, der går på, at det, hr. Svend Haugaard har sagt, var, at man håbede, det ikke blev nødvendigt, men ellers kunne man jo blive nødt til – og så en eller anden vattet formulering. Det, jeg har set i pressen efter det møde, var en fuldstændig stjerneklar udtalelse fra den radikale gruppeformand, hr. Svend Haugaard, om, at hvis arbejdsmarkedets parter ikke selv overholdt den lønramme, som augustpartierne havde vedtaget, lå der i augustforliget en gensidig forpligtelse til at foretage et indgreb, der sikrede overholdelse af denne lønramme. Selvfølgelig kan journalister citere forkert osv., men der har været en måned, hvor den har stået ukorrigeret af hr. Svend Haugaard, og derfor er det lidt vanskeligt at tage alvorligt, at det nu bliver udlagt sådan; jeg vil da gerne tro, hr. Svend Haugaard også har sagt: vi håber, at de selv finder ud af det – hvem ville ikke håbe det, hvis man kom med de dér tvangslove i ærmerne – men spørgsmålet er, hvad han derefter sagde, og jeg har i hvert fald læst præcis de samme ting, som hr. Gert Petersen har nævnt her, som jeg nævnte selv i eftermiddags, og de har ikke været korrigeret i den måned, der er gået.

Til statsministeren har jeg en enkelt bemærkning, ikke fordi han kommenterede vores indlæg, men fordi han landsfaderligt som sædvanlig lavede en generel konklusion på denne debat og sagde: debatten er et udtryk for, ikke at alle er tilfredse, men at man finder, at vi med den førte økonomiske politik bevæger os den rigtige vej. Jeg vil godt for enhver eventualitets skyld sige, at det gælder ikke os. Det er ikke bare det, at vi ikke er tilfredse, men vi deler heller ikke den forestilling, at man med den førte økonomiske politik bevæger sig den rigtige vej.

Socialministeren gjorde nogle bemærkninger til fremskridtspartiet, som jeg godt vil knytte en til. Socialministeren talte med en forargelse, som jeg godt kan forstå, om fremskridtspartiets ideer med hensyn til den sociale forsyning,

kommercialiseringen af den. Det skulle være noget, man nu kunne hente profit på ligesom al mulig produktionsvirksomhed osv. osv. Jeg kan godt dele forargelsen, men alligevel forekommer det mig, at det er, som om socialministeren i sin, jeg vil foretrække at kalde det politiske uskyld var noget for naiv i sine bemærkninger til fremskridtspartiet. Det var, ligesom det lå i luften, at det bare var det afsindige fremskridtsparti, der sagde sådan nogle ting. Alle medlemmer af dette ting fik for få uger siden en rapport fra en konference om unges erhvervsvalg, hvor hovedindlægget, holdt af en kendt konservativ redaktør, gik på præcis det samme, nemlig at måden at redde det kapitalistiske system på ud af krisen og ud af en situation, hvor servicefagene – om ikke andet så på grund af det kapitalistiske system selv – vokser og vokser, var at gøre også de hidtil offentlige opgaver til private, kommercielle industrier, som man kunne profitere på. Og det er ikke en enlig svale. I morgen holdes der en konference med nogle af de hjemlige kapitalkredses ledende folk, hvor de dybt alvorligt vil sidde og drøfte et oplæg, der indeholder ideer om, at privatkapitalismens overlevelsesmulighed i denne verden ligger i, at det offentlige skolevæsen erstattes af et privat skolevæsen; hvor man kommer og betaler sine skolepenge og det foregår på normal kommerciel vis, at universiteter drives på samme vis, og at plejehjem osv. drives på samme vis. Det er de normale, kendte, dygtige, unge, fremdriftige erhvervsfolk, der står for det oplæg. Det er folk, som vel mange af stemmer socialdemokratisk, og som man i almindelig opfattelse dårligt kan skelne fra almindelige teknokratiske socialdemokrater som f. eks. de økonomer, man har anbragt rundt omkring i de store fagforbund. Sådan ligger det. Så det er en betydelig mere udbredt tendens end bare et eller andet flop fra fremskridtspartiet.

De økonomiske ministre undgik alle sammen, eller begge to, eller hvor mange der nu er, at svare på det spørgsmål, vi stillede. Jeg synes, det ville være rimeligt her i dag at få besked, efter at vi nu gennem uger har prøvet gennem det politisk-økonomiske udvalg og ikke har fået det. Hvad kom regeringen frem til, da den i august lavede konsekvensberegninger på, hvad det ville betyde for beskæftigelsen, hvis man gennemførte augustforliget? Vi ved jo, at den beregning ligger der. Vi har